

Pingskjal 231 – 225.mál

Nefndasvið Alþingis
Umhverfis- og samgöngunefnd
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

Reykjavík, 14. desember, 2011.

Efni: Umsögn Landssambands veiðifélaga um fyrirleggjandi frumvarp til laga um breytingu á lögum um náttúruvernd nr. 44/1999 með síðari breytingum.

Landssamband veiðifélaga vill í upphafi benda á þá augljósu hagsmuni sem veiðiréttareigendur eiga, varðandi óskertan rétt til aðgangs og umferðar að veiðivötnum. Skerðing á þeim rétti, er skerðing á eignum þeirra.

Vakin er athygli á 4. mgr. 37. gr. laga nr. 61/2006 um skyldu félagsmanna í veiðifélagi til að veita aðgang að veiðistöðum fyrir landi sínu, þegar veiðifélag hefur ráðstafað veiði í heild á félagssvæðinu.

Landssambandið telur nauðsynlegt að taka lög um náttúruvernd til endurskoðunar og þá sérstaklega 17. gr. núgildandi laga. Greinin eins og hún kemur fyrir í lögnum gengur að mati LV alltof langt, og lögnum þarf að breyta þannig að þau samrýmist ákvæði stjórnarskrár lýðveldsisins og þeim alþjóðaskuldbindingum um vernd eignarréttarins sem Ísland hefur undirgengist.

Landssamband veiðifélaga deilir fullkomlega þeim sjónarmiðum að nauðsynlegt er að sporna við utanvegaakstri og þar með skemmdum á ósnortnu landi. Til að ná þeim markmiðum er eðlilegt að takmörkuð heimild sé í lögum til að setja bann við akstri utan vega. Algilt bann eins og nú er að finna í lögum 44/1999 gengur allt of langt. Þær breytingar sem nú eru boðaðar á lögnum, með fyrirleggjandi frumvarpi, um að ekki megi aka utan þeirra slóða sem merktir eru í kortagrunn LM ganga enn lengra. Óviðunandi er með öllu að ráðgera slíkan kortagrunn um vegslóða innan eignarlands án samþykkis viðkomandi landeiganda. Þá er með frumvarpinu verið að þrengja merkingu á hugtakinu *vegur* í lögnum um náttúruvernd umfram það sem er að finna í gildandi vegalögum.

Landssambandið hafnar alfarið þeirri hugmyndafræði að leggja allt land að jöfnu þegar banna skal utanvegaakstur, eins og gert er í lögnum um náttúruvernd. Gildir þá einu þótt umhverfisráðherra geti með reglugerð, undanþegið tilgreinda umferð vegna tiltekinnar notkunar á landi. Öllum má ljóst vera hversu fráleitt er að banna landeiganda umferð um eigið land á vélknúnu ökutæki umfram heimildir í reglugerð, sé hann ekki að sinna þeim erindum sem tilgreind eru í reglugerð ráðherrans hverju sinni. Slíku banni í lögnum er ekki framfylgt í dag og engar vísbendingar eru um að almannahagur hafi beðið tjón af. Það eru því engar málefnalegar ástæður fyrir alsherjarbanni löggjafans við akstri vélknúinna ökutækja utan GPS merktra slóða. Einnig ber að hafa í huga mikilvægi þess að löggjöf sé þannig úr garði gerð að unnt sé að framfylgja lögnum. LV telur að

löggjafinn þurfi að sýna fram á að slíkar ástæður séu ótvírætt fyrir hendi til að takmarka megi í lögum rétt manna og lögaðila sem þeim ber til að njóta eigna sinna í friði eins og kveðið er á um með skýrum hætti í 1. mgr. 1. viðauka við Mannréttindasáttmála Evrópu. Landssambandið bendir sérstaklega á, að skilyrði þess að takmarka megi þennan rétt með lögum, skv. viðaukanum, eru mjög ströng.

Landssamband Veiðifélaga bendir einnig á, að engar haldgóðar upplýsingar eru tilgreindar í greinargerð laganna nr. 44/199 um náttúrvernd, eða þess frumvarps sem nú liggur fyrir Alþingi, um að umferð landeigenda á vélknúnum ökutækjum um eignarlönd sín gangi gegn, eða samræmist ekki hag almennings. Landssambandið hlýtur því að vekja athygli umhverfis-og samgöngunefndar á, að lögin stríða augljóslega gegn ákvæðum 1. viðauka við mannréttinda-sáttmála Evrópu. Af þeim sökum teljum við rétt og nauðsynlegt að taka ákvæði 17. gr. laganna til endurskoðunar í heild sinni.

Landssamband veiðifélaga gerir það að tillögu sinni, að 17. gr. laga um náttúrvernd verði breytt á þann veg, að greinin kveði á um bann við akstri utanvega á landsvæðum sem liggja utan þinglýstra eignarlanda. Þá verði Umhverfissráðherra veitt stöð í lögnum til að banna með reglugerð slíkan akstur á öðrum svæðum landsins sem viðkvæm geta talist að fengnu áliti sérfræðinga. Í reglugerð megi einnig banna akstur utan vega innan eignarlanda að beiðni, eða að fengnu samþykki viðkomandi landeigenda.

Treysti nefndin sér hins vegar ekki til að leggja til breytingar á lögnum, í þá veru sem að framan greinir, er nauðsynlegt við endurskoðun laganna, að tryggt verði að ákvæði 17. greinarinnar taki ekki til eiganda landsins eða skerði önnur réttindi hans sem áskilin eru í fyrrgreindum viðauka MSE.

Með framangreindum breytingum er öllum lögmætum markmiðum um náttúruvernd náð og sniðnir eru burtu þeir agnúar laganna sem nú brjóta gegn eignarréttinum og þar með á mannréttindum fjölmargra Íslendinga.

Landssambandið telur ekki frekara tilefni til umfjöllunar um frumvarpið.

f.h. Landssambands veiðifélaga

Óðinn Sigþórsson formaður

